

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK**JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci žalobce **J. T.**, zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Praha 4, Na Zlatnici 301/2, proti žalovanému **Krajskému úřadu Moravskoslezského kraje**, se sídlem Ostrava, 28. října 117, o žalobě na přezkoumání rozhodnutí žalovaného o přestupku ze dne 16.12.2013, č. j. MSK 164222/2013,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo dle § 92 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, dále jen správní řád (zamítnuto jako opožděné jeho odvolání proti rozhodnutí Magistrátu města Ostravy, odboru dopravy ze dne 15.10.2013 č. j. SMO/365281/13/DSČ/Šuch), kterým byl žalobce uznán vinným, že dne 21.6.2013 v 15.51 hodin řídil v katastru obce Ostrava mimo obec, na dálnici D1 v 358. km směr na Brno motorové vozidlo tovární značky Peugeot X v místě, kde je nejvyšší dovolená rychlost jízdy 100 km/h, upravená dopravní značkou B 20a, jel okamžitou rychlostí jízdy 135 km/h, měřenou silničním radarovým rychloměrem Ramer 10C, umístěným ve služebním vozidle Policie ČR. Po odečtu stanovené odchylky měřidla ve výši $\pm 3\%$, jel rychlostí nejméně 130 km, čímž překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy stanovenou dopravní značkou mimo obec o 30 km a více. Uvedený přestupek spáchal v období dvanácti po sobě jdoucích kalendářních měsíců dvakrát, naposledy 11.11.2012. Tímto jednáním měl žalobce porušit ust. § 4 písm. c) o silničním provozu, v návaznosti na vyhl. č. 30/2001 Sb. § 9 odst. 1 písm. u), kterou se provádějí pravidla provozu na pozemních komunikacích, úprava a řízení provozu na těchto komunikacích, ve znění pozdějších

předpisů, čímž spáchal přestupek v provozu na pozemních komunikacích podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 3, zákona o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, za což mu byla uložena sankce podle § 125c odst. 4 písm. e) zákona o silničním provozu pokuta v částce 3.500,- Kč a zákaz činnosti, spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 2 měsíců počínaje dnem právní moci rozhodnutí, dále bylo rozhodnuto o povinnosti zaplatit náklady řízení spojené s projednáním přestupku a o splatnosti sankce pokuty a nákladů řízení.

Žalobou ze dne 14.1.2014 se žalobce domáhal zrušení napadeného rozhodnutí včetně souvisejícího rozhodnutí správního orgánu I. stupně a vrácení věci k dalšímu řízení. V žalobě uvedl, že správní orgán porušil jeho právo na spravedlivý proces. Poukazoval na to, že odvolání bylo podáno elektronicky e-mailem dne 8.11.2013. Potvrzení tohoto podání bylo předáno držiteli poštovní licence 10.11.2013. Lhůta tedy byla zachována. Osoba pověřená podáním odvolání na poštu na to zapomněla, odjela na dovolenou mimo republiku (Libanon) a odtamtud podala dopis prostřednictvím držitele poštovní licence 10.11.2013. Odesílání zásilek odkudkoli držitelem poštovní licence dané země sdruženého ve Světové poštovní unii nelze považovat za jakékoli obstrukční jednání. Česká pošta podle informací dostupných na webu stanoví lhůtu k doručení zásilky do Libanonu v délce 5 až 7 dnů. Žalobce nemohl ovlivnit nijak okolnost, že zásilka šla ve skutečnosti déle, než ve stanovenou dobu. Ust. § 37 odst. 4 správního řádu hovoří o způsobech podání. Nikde nezmiňuje, že některé podání je nadřazeno podání jinému, či že některá podání lze učinit pouze výjimečně. Nelze hovořit o zneužití práva za situace, kdy zmocněnec něco koná poslední den lhůty. Odvolání tedy nebylo podáno opožděně, nýbrž včas. Rozhodnutí žalovaného je proto nezákonné. Žalobce byl krácen na svém právu se proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně odvolat.

Žalovaný v písemném vyjádření navrhl, aby soud žalobu zamítl. Žalovaný uvedl, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo žalobci doručeno dne 24.10.2013. Posledním dnem odvolací lhůty ve smyslu § 83 odst. 1 správního řádu byl den 8.11.2013. Dne 8.11.2013 (pátek) podal žalobce odvolání prostým e-mailem bez uznávaného elektronického podpisu. Dne 14.11.2013 (čtvrtek) žalobce potvrdil toto podání e-mailem s uznávaným elektronickým podpisem. Vzhledem k tomu, že nebyla zachována lhůta 5-ti dnů podle ust. § 37 odst. 4 správního řádu, nebylo k odvolání žalobce ze dne 8.11.2013 přihlíženo, neboť nebylo učiněno formou stanovenou pro podání, a současně odvolání ze dne 14.11.2013 bylo posouzeno jako opožděné, neboť bylo podáno až po uplynutí odvolací lhůty. Dále žalobce učinil písemné podání, které bylo podáno k přepravě dne 10.11.2013 (neděle) v Libanonu. Dle názoru žalovaného toto odvolání posuzováno samo o sobě je rovněž opožděné, neboť bylo podáno k poštovní přepravě až po uplynutí odvolací lhůty. Žalovaný ani neposoudil toto podání jako potvrzení odvolání ze dne 8.11.2013, neboť jde o zjevnou procesní obstrukci a zneužití práva. Žalovaný konstatoval, že zmocněnec žalobce pro správní řízení Ing. M. J. na adrese pro doručování (nyní již adrese trvalého pobytu) P. 9, M. 989/7, převzal osobně proti podpisu doporučené zásilky nejméně ve dnech 5.11.2013, 11.11.2013, 13.11.2013. V době od 9. do 13.11.2013, kdy běžela lhůta pro doplnění neformálního odvolání, se tedy zmocněnec žalobce prokazatelně nacházel v místě svého faktického pobytu (nyní již trvalého pobytu), jehož adresu uváděl jako adresu pro doručování. Z přiloženého úředního záznamu Magistrátu města Ostravy ze dne 8.11.2013 vyplývá,

že toho dne se zmocněnec žalobce nacházel dokonce přímo u Magistrátu města Ostravy, tedy u správního orgánu I. stupně, proti jehož rozhodnutí odvolání v nyní projednávané věci směřovalo. Byl tedy schopen učinit podání přímo u tohoto správního orgánu. Jestliže za tohoto stavu věcí zmocněnec žalobce podal písemné podání na poště v Libanonu (prostřednictvím třetí osoby), k čemuž neměl žádný rozumný důvod, pak tento postup nelze podle žalovaného posoudit jinak, než jako procesní obstrukci. Zmocněnci žalobce nic nebránilo, aby odvolání ze dne 29.10.2013 potvrdil sám písemně prostřednictvím pošty z České republiky nebo e-mailem s uznávaným elektronickým podpisem, jímž disponuje. Doprava písemné zásilky z České republiky do Libanonu, kde bude teprve podána k poštovní přepravě adresátovi v České republice se jeví žalovanému jako neúměrně složitá a zdlouhavá, aniž je dán rozumný důvod pro takový postup. Žalovaný zde naopak shledává záměr způsobit tímto postupem průtahy v řízení, neboť doručení poštovní zásilky z Libanonu do České republiky trvá přibližně 3 týdny až 1 měsíc. Žalovaný má za to, že správní orgán, který obdrží neformální podání, se má o potvrzení podání dozvědět v přiměřené době, což se v posuzovaném případě nestalo, když jednání zmocněnce žalobce směřovalo k tomu, aby se správní orgán o potvrzení odvolání naopak dozvěděl s co největším zpožděním. Žalovaný dále poukázal na to, že na obálce zásilky odeslané z Libanonu je jako odesílatel uveden Ing. M. J., což vzbuzuje mylný dojem, jakoby zásilku podal v Libanonu Ing. M. J. osobně, ačkoli se zjevně nacházel v České republice a ačkoli sám tvrdí, že zásilku podala třetí osoba. Z výše uvedených skutečností je zřejmé, že zmocněnec žalobce ve správním řízení vykonával zastoupení nikoli tak, aby byl naplněn jeho smysl a účel (hájení práv účastníka řízení, rychlý a efektivní postup v řízení), nýbrž naopak tak, aby co nejvíce ztížil řádné vedení řízení. Takové jednání nemůže podle žalovaného počítat právní ochrany, neboť je v příkrém rozporu s předpokladem minimální součinnosti, respektive s účelem a smyslem zastoupení, které má přispívat k usnadnění projednání věci. O účelovosti tohoto postupu dále svědčí skutečnost, že Ing. M. J. zcela shodný postup uplatnil v dalších řízeních, jejichž předmětem bylo obvinění z přestupku a v nichž vystupoval jako zmocněnec, což jen podporuje závěr žalovaného, že šlo o předem promyšlený způsob, jak se záměrnými průtahy v řízení pokusit dosáhnout zániku odpovědnosti za přestupek. Jednotlivá podání byla z Libanonu odesílána nikoliv najednou, nýbrž postupně. Žalovaný uzavřel, že je toho názoru, že podání potvrzení odvolání z Libanonu není výkonem práva, nýbrž pouze zdánlivým výkonem práva, který nepožívá právní ochrany, respektive zneužitím práva, jemuž není správní orgán povinen přiznat právní účinky. Žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 1 AS 27/2011-81 a 1 Afs 107/2004-48, z nichž citoval.

V dané věci se žalobce podanou žalobou domáhal přezkoumání rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto jako opožděné jeho odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí správního orgánu. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (např. rozhodnutí z 27.11.2008 č.j. 2 As 53/2007) rozhodnutí, jímž správní orgán zamítl odvolání jako opožděné, soud přezkoumá pouze z hlediska, zda bylo toto odvolání důvodně zamítnuto jako opožděné či nikoliv, tedy zda odvolatel byl či nebyl zkrácen na svém veřejném subjektivním právu na přezkoumání rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Z výše uvedeného vyplývá, že rámec soudního přezkumu rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto odvolání pro opožděnost, tvoří pouze skutečnost, zda bylo odvolání podáno včas, či nikoliv.

Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 7.1.2015, č. j. 18A 2/2014-27 shledal žalobu důvodnou a rozhodnutí žalovaného zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 7.1.2015, č. j. 18A 2/2014-27 podal žalovaný kasační stížnost, o níž Nejvyšší správní soud rozhodl rozsudkem ze dne 29.7.2015, č. j. 9 As 34/2015-25 a rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 7.1.2015, č. j. 18A 2/2014-27 zrušil a věc tomuto soudu vrátil k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud uvedl, že s krajským soudem se lze ztotožnit v tom, že samotné podání listovní zásilky na poště v zahraničí nepředstavuje bez dalšího zneužití práva. Taková situace může zcela běžně nastat a zákon s ní ostatně počítá (§ 40 odst. 1 písm. d) správního řádu). Krajský soud však dospěl k nesprávnému závěru, že v nyní posuzované věci nebylo na místě zohlednit postup zmocněnce žalobce Ing. J. v jiných řízeních. Zdůraznil, že právě širší kontext jednání zmocněnce žalobce totiž může prokázat případné obstrukční či zneužívající jednání a odlišit tak náhodné podání písemnosti k poštovní přepravě v cizině od cílené procesní strategie. Nejvyšší správní soud vzal za potaz, že podání doplnění odvolání na poště v Libanonu učinil zmocněnec žalobce prostřednictvím třetí osoby ve více případech. Poukázal na to, že jen pokud se jedná o žalovaného, proběhla před ním přinejmenším další dvě přestupková řízení, ve kterých Ing. J. vystupoval jako zmocněnec účastníků. Nejvyššímu správnímu soudu je dále z úřední činnosti známo, že Ing. J. vystupoval jako zmocněnec i v přestupkovém řízení vedeném Krajským úřadem kraje Vysočina, v němž taktéž došlo k obdobnému postupu při podávání odvolání. Společným rysem zmíněných případů je, že vždy byla odvolání podána v poslední den 15 denní lhůty (§ 83 odst. 1 správního řádu), prostým e-mailem bez uznávaného elektronického podpisu. Nejvyšší správní soud uvedl, že je přitom zjevné, že tímto podpisem Ing. J. disponuje, neboť některá podání odvolání e-mailem s uznávaným elektronickým podpisem potvrdil (odkázal na věci vedené u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 1 As 16/2015, sp. zn. 2 As 47/2015). Vždy se tak ovšem stalo po uplynutí 5 denní lhůty ve smyslu § 37 odst. 4 správního řádu. Elektronická podání byla následně ve všech případech doplněna písemným originálem podaným k poštovní přepravě v Libanonu v listopadu roku 2013 tak, aby byla splněna zákonná 5 denní lhůta. Vzhledem k výše uvedenému shledává Nejvyšší správní soud v postupu Ing. J. jako zmocněnce různých obviněných z přestupku několik okolností, které nasvědčují tomu, že jeho jednání bylo ve skutečnosti účelové a úmyslně obstrukční. Nejvyšší správní soud dále popsal nelogičnosti v postupu zmocněnce žalobce a jeho úvahy vyústily v závěr, že postup žalobce nevedl k realizaci jeho práva na spravedlivý proces, nýbrž k úmyslnému protahování řízení a oddalování konečného rozhodnutí ve věci. Byť procesní postup zmocněnce žalobce ve správním řízení nevedl ke konkrétnímu užítku či výhodě pro žalobce (neboť nedošlo k marnému uplynutí prekluzivní lhůty pro projednání přestupku), i tak se jednalo o procesní obstrukce, jež znemožnily zákonem předvídaný plynulý postup žalovaného v řízení. Zdůraznil, že správní orgány zde navíc nedisponovaly žádnými procesními prostředky, kterými by mohly na obstrukční jednání zmocněnce žalobce účinně reagovat. Postupu zmocněnce žalobce proto mohly čelit jediné tak, že mu nepřiznaly právní účinky a považovaly ho za

zneužití práva. Žalovaný proto postupoval správně, pokud takovému postupu nepřiznal právní účinky a k potvrzení odvolání zaslanému z Libanonu nepřihlížel.

V dalším řízení byl Krajský soud v Ostravě v souladu s ust. § 110 odst. 3 s.ř.s., zákona č. 150/2002 Sb., ve znění pozdějších předpisů vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí. Krajský soud přezkoumal opětovně napadené rozhodnutí žalovaného, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

V dané věci se žalobce podanou žalobou domáhal přezkoumání rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto jako opožděné jeho odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí správního orgánu. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (např. rozhodnutí z 27.11.2008 č.j. 2 As 53/2007) rozhodnutí, jímž správní orgán zamítl odvolání jako opožděné, soud přezkoumá pouze z hlediska, zda bylo toto odvolání důvodně zamítnuto jako opožděné či nikoliv, tedy zda odvolatel byl či nebyl zkrácen na svém veřejném subjektivním právu na přezkoumání rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Z výše uvedeného vyplývá, že rámec soudního přezkumu rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto odvolání pro opožděnost, tvoří pouze skutečnost, zda bylo odvolání podáno včas, či nikoliv.

Ze správního spisu pro posouzení věci bylo zjištěno, že žalobce dne 25.8.2013 zmocnil Ing. M. J. pro celé řízení a správnímu orgánu I. stupně předložil plnou moc. Rozhodnutí Magistrátu města Ostravy ze dne 15.10.2013 zn. S-SMO/232000/13/DSČ, č. j. SMO/365281/13/DSČ/Šuch bylo zmocněnci doručeno do vlastních rukou dne 24.10.2013. Dne 8.11.2013 v 19:18 hodin bylo Magistrátu města Ostravy doručeno datovou zprávou odeslanou z adresy X bez uznávaného elektronického podpisu podání zmocněnce žalobce označené jako odvolání ve věci zn. S-SMO/232000/13/DSČ s textem, že se odvolává proti rozhodnutí. 14.11.2013 v 20:07:41 hodin Magistrát města Ostravy obdržel datovou zprávu odeslanou z adresy X, s uznávaným elektronickým podpisem, v němž zmocněnec žalobce uvedl, že potvrzuje podání odvolání proti rozhodnutí. Poté dne 2.12.2013 Magistrát města Ostravy obdržel listovní zásilku podanou k poštovní přepravě v Libanonu dne 10.11.2013 s podáním zmocněnce žalobce ve věci S-SMO/232000/13/DSČ, v němž zmocněnec žalobce uvedl, že v označené věci se odvolává proti rozhodnutí. Rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 16.12.2013 č. j. MSK 164222/2013, jímž bylo odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Ostravy č. j. SMO/365281/13/DSČ/Šuch ze dne 15.10.2013 jako opožděné zamítnuto podle § 92 odst. 1 správního řádu, bylo zmocněnci žalobce doručeno 27.12.2013.

Podle ust. § 37 odst. 4 správního řádu, zákona č. 500/2004 Sb., podání je možno učinit písemně nebo ústně do protokolu anebo v elektronické podobě podepsané uznávaným elektronickým podpisem. Za podmínky, že podání je do 5-ti dnů potvrzeno, popřípadě doplněno způsobem uvedeným ve větě první, je možno je učinit pomocí

jiných technických prostředků, zejména prostřednictvím dálhopisu, telefaxu nebo veřejné datové sítě bez použití uznávaného elektronického podpisu.

Podle ust. § 40 odst. 1 písm. d) věta před středníkem, správního řádu, pokud je provedení určitého úkonu v řízení vázáno na lhůtu, je lhůta zachována, je-li posledního dne lhůty učiněno podání u věcně a místně příslušného správního orgánu anebo je-li v tento den podána poštovní zásilka adresovaná tomuto správnímu orgánu, která obsahuje podání, držiteli poštovní licence nebo zvláštní poštovní licence anebo osobě, která má obdobné postavení v jiném státě.

Podle ust. § 83 odst. 1 věty první správního řádu, odvolací lhůta činí 15 dnů ode dne oznámení rozhodnutí, pokud zvláštní zákon nestanoví jinak.

Podle ust. § 86 odst. 1 správního řádu, odvolání se podává u správního orgánu, který napadené rozhodnutí vydal.

V posuzované věci bylo ze správního spisu zjištěno, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně, Magistrátu města Ostravy ze dne 15.10.2013 č. j. SMO/365281/13/DSČ/Šuch bylo doručeno zástupci žalobce do vlastních rukou v souladu s ustanovením § 19 odst. 4 správního řádu dne 24.10.2013 a tímto dnem došlo k oznámení rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první správního řádu. 15-ti denní lhůta k podání odvolání započala běžet dnem 25.10.2013 a skončila dne 8.11.2013 (pátek). Jestliže žalobce poslední den odvolací lhůty 8.11.2013 podal odvolání v elektronické podobě ovšem bez zaručeného elektronického podpisu, které doplnil shodným blanketním odvoláním, podaným k poštovní přepravě ve lhůtě dané § 37 odst. 4 správního řádu, 10.11.2013, čili ve lhůtě pro doplnění odvolání podaného prostřednictvím datové sítě bez použití uznávaného elektronického podpisu, avšak listovní zásilka byla podána k poštovní přepravě v Libanonu a Magistrátu města Ostravy byla doručena až 2.12.2013, vycházel Krajský soud v Ostravě ze závěrů rozsudku Nejvyššího správního soudu v této věci č. j. 9 As 34/2015-25, kterými byl v souladu s ust. § 110 odst. 4 s.ř.s. vázán a na které v podrobnostech zcela odkazuje a z nichž vyplývá, že takovýto postup zmocněnce žalobce nevedl k realizaci práva žalobce na spravedlivý proces, nýbrž k úmyslnému protahování řízení a oddalování konečného rozhodnutí ve věci a že žalovaný postupoval správně, pokud takovému postupu nepřiznal právní účinky a k doplnění odvolání zaslanému z pošty z Libanonu nepřihlížel. Neshledal-li žalovaný 5 denní lhůtu pro potvrzení datové zprávy dodané dne 8.11.2013 za zachovanou, pak s ohledem na shora uvedené závěry a závazný právní názor Nejvyššího správního soudu, je nutno na odvolání podané datovou zprávou bez uznávaného elektronického podpisu dne 8.11.2013 nahlížet tak, jako by nebylo podáno, neboť nebylo zákonem předepsaným způsobem ve lhůtě doplněno. Žalovaný proto správně postupoval, když odvolání podané k poštovní přepravě až 10.11.2013 jako opožděné v souladu s ustanoveními § 83 odst. 1 věty první správního řádu a § 92 odst. 1 správního řádu zamítl.

O nákladech řízení rozhodl krajský soud v souladu s ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., zákona č. 150/2002 Sb., ve znění pozdějších předpisů tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému prokazatelně v souvislosti s tímto řízením, včetně řízení o kasační stížnosti, žádné náklady nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí **l z e** podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ostravě dne 19.8.2015

**Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně**